

En aquells moments el Castellar comptava amb uns quatre-cents socis. Potser mancava un poc per a fer la xifra rodona, però venia de ben poc. Fins i tot, en determinat moment arribà a superar-la per allò que condiciona les oscil·lacions que el propi desenvolupament del joc proporciona en aquell moment determinat. La població de l'any 81 a Castellar estava censada en 10.934 habitants.

L'organigrama del Club no sofreix, pràcticament, variacions considerables. Es «repeteix» la Primera Categoria Regional. Es torna a assolir el setè lloc, després d'haver aconseguit sumar 41 punts i 3 positius. Es van perdre 14 partits, se'n guanyaren tres més, 17 i e n'empataren 7. La diferència entre gols a favor i en contra és força més apretada amb un balanç favorable de 2 gols: 60 a 58. Això és un fet anecdòtic i tradicional d'aquests darrers anys, es marquen més gols que no pas se'n reben. Això és important.

Presentació plantilla Temporada 1980-81

L'equip de Navarro continuava essent gairebé el mateix amb el masatgista Martín al davant i amb Turull, Tomàs, Rafael Germà, Manel del Valle, Querol, Marsol, Cidoncha, Permanyer, Martínez, Juanjo, Alonso, Lara, Romero, Zapata, Eladio, Poveda, Bono, Casado, Jaume del Valle, Fortes, Moreno i Dani.

La sort dona l'esquena al Castellar en l'onze «Torneig del Vallès». Hi són convidats els equips de l'Atlètic Tibidabo, el Ca n'Oriac i el Ciutat Badia. En el partit de la final l'Atlètic Tibidabo venç al Castellar per 0 a 1. El trofeu se'n va, doncs, en cotxes particulars (anys enrera se n'haguera anat amb la Vallesana) a Sabadell.

Altra volta se celebra el tradicional «Dia de la Unió Esportiva Castellà». S'atorga la Medalla d'Argent a En Lluís Pollina i Pujals i el Títol de Soci d'Honor a N'Àngel Muntada i Caixach, a En Marià Samaranch i Rocavert i a En Josep Mas i Pla.

Aquesta temporada perdem dos grans amics, dos grans homes, dos grans companys, noms dels quals aniran sempre lligats en aquesta història perquè formen part d'ella en els moments importants i bàsics dins del Club. El seu lliurament, el seu bon cor i la seva personalitat hi ha quedat impregnada per sempre. El 16 d'agost del 1980 es produeix l'òbit d'En Josep Vila i Morlan, ex-directiu, ex-jugador i ex-entrenador. I el dia 4 de gener del 1981 ens deixa l'ex-entrenador i ex-jugador En Manuel Fernández i

Campoy: dues pèrdues molt sentides al cor del Club i en el sentiment de tot un poble. Els seus noms seran sempre recordats en el si de la Unió Esportiva perquè van saber fer honor en tot moment a la confiança que els hi havia estat dipositada. L'afecció pot tenir molts defectes, però l'oblit de dues persones com En Josep Vila i Manuel Fernández no el tindrà mai. El poble els estimava de debò.

TEMPORADA 81-82

Bona temporada —gosaria dir excellent— del Castellar en línies generals, màxim tenint en compte que en acabar el Campionat de Primera Regional en què militava va quedar en cinquena posició amb els mateixos punts que el tercer i el quart. Els 40 punts i els 6 positius finals és una xifra respectable per un Club modest com el Castellar. Va sumar 32 punts de 16 victòries, perdé 10 partits i els 8 empats haguts totalitzaren els 40 punts abans esmentats. Unes altres xifres força significatives són la diferència de gols: en feia 58 i sols n'hi feien 43. En comparança amb les altres campanyes el balanç és ben favorable.

Amb N'Enric Navarro, d'entrenador i amb Antoni Martín vetllant per l'estat físic dels jugadors la plantilla estava composta per Ramoneda, Cañas, Marsol, Coldeforns, Casado, Josep M.ª Germà, Alonso, Bono, Ondoño, Mamel del Valle, Rafael Germà, Lara, Romero, Dorado, Padrós, Dani i Chavero.

En altre ordre de coses cal dir que en les categories inferiors, els equips donaren moltes satisfaccions a l'Entitat. Anecdòticament val la pena senyalar (a manera d'exemple) que en la jornada del 7 de novembre del 1981 guanyaren tots els equips del Club llurs compromisos, un simple detall, potser, que no farà història. Aquella data tres dels equips assoleixen una victòria en camp forani, a la vegada que es trobaven classificats amb positius als primers llocs en les seves categories respectives. Cal destacar, endemés, que l'equip Aleví es proclamà, al final del Campionat, brillant Campió de Grup de la Segona Divisió: la cosa funcionava.

I arriba una altra vegada el «Torneig del Vallès». Dissortadament, l'equip egarenc del Sant Cristòfor trencà la il·lusió i l'esperança de tornar a vestir el Trofeu de blanc i vermell. A la final s'imposa al quadre local per 0 a 1 en un partit ple d'emoció i bon joc. Els dos altres equips participants foren l'Atlètic Tibidabo i el Barberà.

Aquest any el «Dia de la Unió Esportiva Castellar» pren un tombant especial. Es ret un sincer homenatge ple de simpatia i admiració als jugadors Antoni Girbau, Julià Ribatallada, Josep M.ª Sempere, Antoni Torras i Jaume Torras qui foren components d'aquell equip de l'any 11 que engagà el mecanisme i el fenomen futbolístic al poble. Enguany celebrem el setanta-cinquè Aniversari del Club, però els pilars bàsics cal cercar-los més enllà del que avui podem festejar. Una casa, un bloc de pisos tenen els fonaments sòlids: la teulada és una peça més; no té pràcticament mèrit. A la història de la humanitat passa una cosa semblant.

Dins de la mateixa festa s'atorgaren els tradicionals reconeixements de cada any. La Medalla d'Argent li fou lliurada al senyor Domènec Torrents i Rodamilans. Van ésser nomenats Socis d'Honor En Joan Coll i Ginestós, En Josep Oller i Voltà i En Manuel Ortega i Blanco.